

DE BIDSTOND

Maar bij den Schooldag hoort de avondte-
voren.

Bij den Schooldag hoort de Bid-
stond.

Dat moet inderdaad een vaste inzetting blijven in
Israël!

Als de bidstond wegvallt of niet meer bezocht wordt
laat men zich dan goed realiseren, dat de School is
ondergegaan al bloeit ze ook „naar de wereld” als
een roos!

Zoo zijn we ook nu aan den vooravond van den
eigenlijken grooten dag als gemeente van Kampen
en met die gemeente samengekomen om den HEERE
den Almachtige, Koning der gansche aarde, te sme-
ken om Zijn gunst over het komende jaar van de
Hoogeschool.

Dat weegt ons allen op het hart, dat Hij de toe-
vlucht is.

En naarmate wij uit Zijn Woord zien, dat wij den
tijd beleven, waarin God Zijn oordeelen slingert over
de aarde, klemmen wij ons te meer vast aan Zijn be-
loften, dat Hij Zijn Kerk ook in den allergrootsten
nood nimmer zal verlaten, maar haar ellende zal
aanzien met innig mededoogen, tot Hij haar uit den
staaf van gelooven op eenmaal zal verplaatsen in de
ruime klaarte van het zien van Zijn uiteindelijke ver-
lossing en zegepraal.

Prof. Holwerda kon, vanwege een lichte overspan-
ning, in den dienst niet voorgaan. Prof. Veenhof
nam zijn plaats in, ondanks de overbezette dagen, die
voorafgingen. Wij behoefden ons niet te beklagen. In
de overvolle Nieuwe Kerk werd een dienst gehouden,
die ons allen van ontroering tot ontroering bracht,
waarin ons de Schrift ontvouwd werd zoo, dat we ons
in de felle realiteit van den strijd vereenigd wisten in
Gods heilige tegenwoordigheid.

En wonderlijk scherp vertolkte hij in ons gemeen-
schappelijk gebed onzen nood voor Gods troon. En
wij troosten ons in alle zorg om onze zonde in 's HEER-
EN dienst, Hij die verhoort die Hem van ganscher
harte zoeken.

Prof. Veenhof koos tot tekst voor de bediening van
het Woord, die aan het gemeenschappelijk gebed
voorafging: Ezra 7:27 en 28; 8:15a, 21-23, dat
prof. Noordt zij aldus vertaalt:

Geloofd zij de Heere, de God onzer vaders, die
aldus den koning in het hart gaf om het huis van
den HEERE, die in Jeruzalem (woont), te verfraaien,
en mij in de gunst bracht bij den koning en zijne
raadsliden en bij alle heldhafte vorsten des konings.
En ik, naar de leiding van den HEERE mijn God over
mij greep ik moed en verzamelde leiders uit Israël,
opdat zij met mij zouden optrekken.....

Ik verzamelde hen bij de rivier, die naar Ahava
loopt, en daar legerden wij ons drie dagen.....

Daar, aan de rivier Ahava, riep ik een vasten uit
om ons te verootmoedigen voor het aangezicht van
onzen God, ten einde voor ons en onze kinderen en
voor onze geheele have een voorspoedige reis te vra-
gen. Want ik schaamde mij ervoor om van den ko-
ning een leger en ruiters te vragen tot onze hulp te-
gen een vijand onderweg, want aldus hadden wij den
koning gezegd: „De hand van onzen God is ten goede
over allen, die Hem zoeken, doch zijn kracht en toorn
over allen, die Hem verlaten”. Zoo vastten wij dan
en baden onzen God hierom, en Hij liet zich van ons
verbidden.

Prof. Veenhof wees in een korte inleiding op zijn
predicatie op het innig verband dat er is tusschen
Kerk en School en vervolgde:

Welnu, waar de situatie zóó is, mag en móet het
gebed voor de School van het begin tot het eind een
gebed voor de kerk zijn. Het gebed voor de School
zal niet anders mogen en kunnen wezen dan een zin-
snee, een strophe uit het gebed voor Christus' kerk.
Dat is zijn kern, zijn zwaarte, zijn heerlijkheid.

Om nu tot dit gebed te komen, om te vernemen hoe
dit gebed mag en kan worden opgezonden tot onzen
Vader, Die in de hemelen is, bedienen wij u het woord
van onzen God zooals u dat in het voorgelezen Schrift-
gedeelte tegenkijnt.

Het spreekt ons over:

JEHOVAH ZIJN KERK LEIDEND NAAR DE HEERLIJKHEID DER THEOCRATIE.

En den tekst op den voet volgend willen we zien
hoe de tocht naar de theocratie

1e. bewerkt wordt door Gods al-
machtige genade;

2e. aangevangen wordt in vasten
en gebed;

3e. volbracht wordt in het ver-
trouwen op God alleen.

Spr. wees er op, dat de geschiedenis ons in het boek
Ezra verhaalt het Woord van God en dat ook ONZE
geschiedenis is.

Het is de tijd dat de kerk na harde ballingschap
of gijzeling mag terug keeren naar de Vaderlijke
erve.

Maar wat stelt dat terug gekeerde volk teleur! Be-
halve de fundamenten, die van de stad gelegd wor-
den, kon men maar niet tot energieke opbouw kom-
men.

Eindelijk, nadat God twee profeten met kracht had
laten getuigen, dat de tempel komen moest, werd de
tempel meer dan twintig jaar na den terugkeer vol-
tooid. Maar ook dan is het met het nieuwe Israël nog
lang niet zooals het wezen moet. Het reformatische
vuur, dat branden gaat, wanneer Gods kinderen kom-
men in den greep van Gods levend woord, laaide niet
op! De waarachtige, heel het leven doordringende,
bekeering van de zonde tot den levenden God kwam
niet. Er was niet het binden van de kerk in al haar
doen en laten aan de heilige wet van God!

EEN MERKWAARDIGE FIGUUR

Maar zie, dan, opeens, verschijnt in het volle licht
de merkwaardige, boeiende figuur van Ezra. Hij is
de priester naar den bloede. Maar met het specifieke
priesterwerk in den tempel schijnt hij zich niet in te
laten. Een hoog staatsambt bekleedt hij evenmin. Hij
is niets anders, niets meer dan „s c h r i j v e r”. Dat lijkt
niet veel bijzonders. Wij denken bij het hooren van dat
woord aan een of anderen kantoorclerk. Maar — ver-
gis u niet. Wat met dien titel bedoeld wordt is al
heel gauw duidelijk! Ezra is een man die leeft
in en uit en voerdewet, het woord,
van Israëls God. Hij heeft dat woord opge-
geven. Het is hem meer dan brood en water. O neen,
hij is niet de letterzifter, de krententeller, de droge
peuteraar, waarvoor men hem dikwijls uitschold. Hij
heeft ook niets van den lateren farizeeschen schrift-
geleerde, den systeemmaniak die leeft, of, beter ge-
zegd, dood gaat in een kille wetsanalyse, in een god-
delooze visie op het heilige woord van God. Er
is ook niets in hem van den bekrompen, onverdraag-
zamen fanaticus, den inquisiteur van aanleg, die dood-
valt op een letter en alleen maar in wetsparagrafen en
— artikelen denken kan!

Neen, Ezra wordt vertoerd, in den letterlijken zin
van het woord, door een al zijn kracht en energie op-
jagend verlangen. Hij wil het woord des
HEEREN leeren kennen naar zijn
diepen, geestelijken inhoud, zóó, dat
hij er in hoort den harteklop van zijn Vader. Hij wil
uit en naar en door dat woord leven, zóó, dat
het wordt het fundament van zijn bestaan, het licht
van zijn oogen, de lucht waar hij in ademt, de vreug-
de en de kracht van zijn hart! En dan, en zóó wil hij,
met den inzet van al wat hij is en heeft, al wat God
hem gaf aan kracht, talent en invloed, werken, zwee-
gen, strijden en desnoods ondergaan om dat woord
tot heerschappij te brengen in het
leven van gansch het volk!

Zóó alleen wordt Jehovah verheerlijkt.

Maar dit alles kon toen, naar Gods heiligen wil,
alleen verwerkelijkt en ervaren worden in en om Je-
ruzalem. Naar de orde van Gods heilshistorie was
het leven in het verbond en dus de genadeheerschap-
pij van den Hellige Israëls toen nog steeds gebonden
aan den tempel met zijn priesteroffers en gebeden.
En daarom spitst heel Ezra's levensworsteling zich
toe op den terugkeer naar en den bloei van Jeruzalems
ouden, heerlijken tempeldienst met zijn offers van
bloed en wierook in voorhof en tempel.

Op voor ons onverklaarbare wijze komt deze Ezra
nu in contact met den gebiedster van Perzië, den „ko-
ning der koningen” Artahsasta. En wat nog wonder-
lijker is: Artahsasta wordt op een of andere wijze
zoo beïnvloed, dat hij alles doet wat in zijn vermogen
is om de verwerkelijking van Ezra's „idealen” moge-
lijk te maken.

We lezen namelijk, dat Ezra's plannen door den
koning en zijn hoogen staatsraad zorgvuldig worden
overwogen en dat als resultaat van die overweging
een keizerlijk decreet wordt uitgevaardigd, van welks
inhoud we alleen met de hoogste verbazing kennis
kunnen nemen.

Verbeeld u: in dat decreet wordt vooreerst Ezra ge-
machtigd zich aan het hoofd te stellen van gelijkge-
zinde volksgenooten, die bereid zijn met hem naar het
land der vaders terug te keeren. Artahsasta geeft
dus verlof voor een nieuwen grooten uittocht der Jo-
den uit Babel en Perzië, tachtig jaar nadat de eerste
onder Sesbazzar had plaats gevonden.

Maar dit is nog slechts het kleine begin.

Als Ezra in Jeruzalem is aangekomen, mag hij een
onderzoek instellen naar het leven, het gedrag, kort-
om naar heel de samenleving van de daar wonende
Israëlieten. En dat mag hij doen aan de hand van de
wet Gods, die in Ezra's bezit is. Natuurlijk wordt
hiermee niet bedoeld, dat Ezra zich daarvan op de
hoogte mag stellen b.v. met het doel daaromtrent een
rapport op te stellen. Geen sprake van! Ezra mag,
met koninklijk verlof, met alle kracht streven naar
een omzetting, een reformatie van het joodsche leven
in en om Jeruzalem, opdat het weer zou beantwoor-
den aan de oude heilige wet des HEEREN.

En nog verder gaat de koning! Aan Ezra wordt een
kolossaal geschenk van zilver en van goud uit de
schatkamers van den koning ter hand gesteld als wij-
geschenk voor den God der vaders. Ezra moet het

meenemen naar Jeruzalem en voegen bij de tempel-
schatten die bij den eersten terugkeer door Zerubbabel
naar Jeruzalem waren gebracht. Bovendien mag Ezra
ook nog een groote collecte organiseren door de ge-
heele provincie Babel ten bate van den tempeldienst.

En nog is het einde niet. De koning geeft bevel aan
den Stadhouder van de provincie „Over de rivier”,
waarin Jeruzalem is gelegen, dat alle dagelijkse be-
nodigdheden voor den eeredienst uit de staatskas be-
kostigd moeten worden. En tegelijk ontvangen pries-
ters, levieten en allen, die in den dienst des tempels
 bezig zijn, algeheelen vrijdom van belastingen.

En ten slotte — en dat is inderdaad de kroon op
alles — ontvangt Ezra nog een speciale en uitzonder-
lijke volmacht. Hij mag namelijk in het joodsche land
in en om Jeruzalem regeerders en rechters aanstel-
len, die recht mogen spreken over al het volk aan
de hand van de wet des HEEREN
den God van Israël. In volkomen vrijheid
mogen deze machthebbers de overtredingen van die
wet zelfs straffen met dood, verbanning, geldboete en
gevangenisstraf.

Inderdaad, alleen in stomme verbazing kan men
van deze keizerlijke ordonnantie kennis nemen. Let-
terlijk alles wat een wereldlijk vorst voor Christus'
kerk doen kan, wordt door Artahsasta verricht en
geschonken. De oudtestamentische kerk ontving van
dezen volop heidschen imperator volledige
levens- en bewegingsvrijheid. Ze zal,
wat dit betreft, zich in alle richtingen en ten volle
kunnen ontplooiën zooals Jahweh dat zelf van haar
vroeg.

Om het werelds te zeggen: Ezra behaalt een dave-
rend succes!

EZRA ZIET DEN GOD VAN ISRAËL

Maar nu moet ge eens aandachtig zien op welke
wijze Ezra dit onbegrijpelijke en voor Israël zoo won-
derlijk mooie decreet ontvangt.

In gedachten zie ik hem staan. De pas uitgevaar-
digde kerkelijke wet houdt hij in zijn handen. Met ont-
roering kijkt hij ernaar. Dit is schooner en rijker dan
hij in zijn stoutste droomen durfde hopen!

Maar dan opeens heft hij het hoofd omhoog! O ja,
hij weet precies hoe het zoover gekomen is. Alle men-
schen, die aan de totstandkoming van dit keizerlijk
besluit medewerkten, kent hij persoonlijk en met hun
overleggingen is hij geheel op de hoogte. Maar alle
mensen en hun gedachten wijken thans ver weg.
Ze verdwijnen uit zijn gezichtsveld. Hij ziet ten-
slotte niemand anders dan Jeho-
vah, den trouwen God van Zijn zon-
dige volk. Jehovah, Hij alléén heeft dit groote
wonder verricht! Hij heerschte souverain over alle
mensen en omstandigheden. En in zijn wonderlijk
welbehagen gebruikte hij een grillig en wispelturig
oostersch despoot om zijn volk, zijn ontrouwe en hard-
nekkige volk, alle vrijheid te verliepen welke noodig
was om Hem in hél het leven en met den volledigen
eeredienst te dienen en te loven.

En daarom breekt Ezra los in dien diepen, geloo-
vigen, ontroerenden lofzang: Geloofd zij de
Heere, de God onzer vaders, die
aldus den koning in het hart gaf
om het huis van den HEERE, die
in Jeruzalem (woont), te verfraai-
en, en mij in gunst bracht bij den
koningen bij alle heldhaftige
vorsten des konings.

Wat zijn deze woorden heerlijk!

O ja, Ezra weet precies welk politiek spel achter
zijn mooie verordening schuilt. Artahsasta is een wis-
pelturig en onbetrouwbaar sujet. Hij is een verpoli-
tiekt en immoreel individu, een speelbal van hofklike
en harem. Ezra weet, dat geen enkel nobel motief
den perzischen heerscher bewoog om zoo welwillend
en vrijgevig tegen de Joden te zijn. Neen, Perzië had
pas geweldige klappen gekregen. De dappere Grie-
ken hadden een reusachtig perzisch leger vernietigd.
En Egypte had zich vrijgevochten uit de gehate per-
zische overheersching. Nu was het land Juda het
laatste groote bolwerk van het rijk tegenover het
gevaarlijke opstandige Egypte. Was het niet volko-
men begrijpelijk, was het geen eisch van handige po-
litiek om de Joden zoo gunstig mogelijk te stemmen
vóór en zoo stevig mogelijk te binden aan koning en
rijk?

En bij dit nuchtere, zakelijke, politieke motief
om de Joden te paaien, kwam nog een ander, een
religieus motief. Artahsasta was een verstandige
polytheïst. Hij geloofde in het bestaan en de macht
van vele goden. En van al die goden moest men, voor-
al de goden van overwonnen volken, in de gaten hou-
den! Die waren vernederd en beleedigd. Ze lagen altijd
op den loer om zich te wreken. Ze vormden een per-
manente bedreiging voor het groote rijk en zijn al-
machtigen Heerscher. Was het daarom weer niet een
eisch van voorzichtig en verstandig staatsbeleid dien
goden zooveel mogelijk hun zin te geven, zooveel mo-
gelijk hun ouden glans en eere terug te schenken?
Zóó althans dacht Artahsasta er over. Hij zegt het
heel eerlijk. Want als hij in zijn keizerlijk besluit op-
somt wat hij de Joden zal doen en geven, voegt hij
er openhartig aan toe: want waartoe zou,
de er groote toorn (van den God der Jo-